

הַלְכָות שְׁבַת סִימָן שְׁעֹו

ביאורים ומוסיפים

[משנ"ב ס"ק י]

לא בעין שום מקנון¹¹).

[משנ"ב ס"ק יב]

ומה שכתב בלבושן קל-שפן¹²).

(16) טעם אחר כתוב התוספת שבת (ס"ק ז), שכשאין בין הבאר לכוטול ארבעה טפחים נחשב המקום שבו שבניינם למקום פטור, והרי הוא בטל לגבי שתי החזרות, ולכן יכולם למלא מהבאר דרך מוקם פטור, וכן שנותבואר לעיל (ס"י שנדר ס"ק ז). וחושך, שהוא שאסר השיעש להלן (ס"ג) לגבי חורבה להשתמש דרך חלון, היית משומש שרגלים להשתמש הרבה בחורבה, וכן אסרו אף שאין להם שם שם תמיישץ וחוץ מימיilo מים.

[משנ"ב שם]

בין דין פשmission אלא דרך אירור¹³).

(17) וגם הבאר קרובה לחצר אחת תוך ארבעה טפחים, ולהזכיר האחרת היא חורבה יותר מאשר טפחים או ארבעה טפחים בירוק כתוב העורך השלחן (ס"ז) שנותנים אותה לחצר הקורבה, וכן מבואר במושנ"ב לעיל (ס"י שעלה ס"ק ז) לגבי עמוד שחבר, שגם הוא מופל ד' טפחים מומרפסת נוגנים אותו לחצר.

[משנ"ב ס"ק יד]

דקיי השליל קחצרא שאינה מערכת ואסורה כל-זמן שלא ערכו בירוק¹⁴.

(18) מלשון הרומי"א שכותב 'ודוקא כשהיא חזרות פתוות לשוביל', משמע שבא לפреш את דבריו החשוי. הקשה התוספת שבת (ס"ק ז), שהשורע העתיק את לשון הרוברים (פ"ג מהל' עירובין ה'כ), והרי דיק המגד משנה (שם ד' היה אף על פ') מסתהימת לשון הרוברים שהoir גם כשהחזרות פתוות לשוביל, באופן שואוב דרך החלונות ובטעם הדבר כתוב התוספת שבת (שם), שכן שער התשmiss והוא ריך האורי, הולכים אחר עיקר התשmiss. והמחזיש (ס"ק ד) ביאר, שכן חולק עירבו ובשבת אסור לדום להשתמש בשוביל דרך החצר, הנחש חולק לעיקר התשmiss), ואם כן מודע לא כתוב הרומי"א בלשון 'ויא שדווק', וגואר בצע"ע. וכותב המכחיש (שם), שמצוות סcken דרכו של הרומי"א בכל מקום שלא נתבואר לחדריא בשער להיפך, שאינו כותב בלשון 'ויא', אף שבאמת השער חולק על כן.

[שו"ע כ]

שמי חזרות וביניהם שלשה תרכבות¹⁵).

(19) כוה ☺

[ביה"ל ד"ה ובנייהם]

קיה אסורה לזרק לתוךן¹⁶).

(20) אבל אם יש לבני הבית תשמש קבוע בחורבה, כתוב החוויא (או"ח המשך במילאים עמוד 28

[ביה"ל ד"ה וכ]

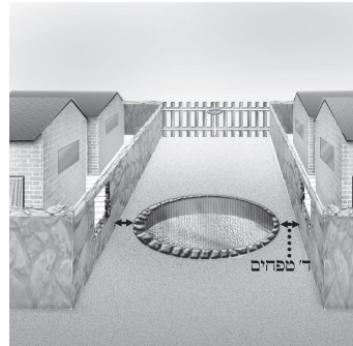
רבב בענין אופקעה טפחים גס-בן דקה צפי פתקעה¹⁷).

(12) טעם דין זה ומואר ברשב"א בחידושיו (עירובין פו, ב) ובעבדודת הקודש (בית נתיבות שיג פ"ט), מושם שדרים את תורתה המחייבת כפי [וכוונתו לרשב"א בחידושיו פו, ב ד"ה אבל הגאנטס], שעל ידי מחייב רחבה ד' טפחים שעשויה לשם מים מותר לדלות אף שאין אמרם בה פי תקרה¹⁸ [מושם שאין אמרם פי תקרה במחיצה, אלא בתקרה. והסתפק החוויא שם בגדר הדבר מורי בחשכת תקרה ומתי מחייב שהרי בתרן הבור עובי המחייבת הוא תקרה גמורה, וראה בחידוש הרשב"א (שם ד, א) שכותב, שככל שהמחיצה ישער גובה שעורה יש לה שם מחייב]. ולפי זה כתוב החוויא, שויכן שלעתה הרשב"א מותר גם בואן שהקרה משופעת או שהוא מלאה פגימות אף שאין אמרם בה פי תקרה, מושם שהיא חרבא טפחים ועשהיה לשם מים.

[שו"ע ס"ב]

באור שבסאמצע השליל בין שני קתלי חצרות, אף-על-פי שי מפלגת מכלל זה ארקעה טפחים ומכלל זה ארקעה טפחים¹⁹).

(13) כוה ☺

[משנ"ב ס"ק יא]

היננו, שיש קמין מבוי קטן²⁰).

(14) פירוש, מקום שהוא רשות הדיח. שאליל היה שוביל זה מפולש משני צדיו לבמוליה או לרשות הרבים, התברר בש"ע לעיל (ס"י שנדר ס"א) ששօר לדרות מהבר כשהוא רחוק ד' טפחים מהברבים, אלא אם כן יש סביבו חוליה גבולה י' טפחים.

[משנ"ב שם]

זהו שיק לשמי הנקצתות²¹).

(15) אבל אם הבאר שיכת רק לבני חצר אחד, נתונים אותה להם לשימושם בכל עני. וחושך העורך השלחן (ס"ג), שאפייל אם ביוםות החול הם נוגנים רשות לבני החצר השנייה לשאוב מןנה, מים בשבת אסור להם לשאוב, מושם שאין סברא שעיל ידי טוביה שעושים להם ביוםות החול גיוע להם הפסד בשבת.

מילואים

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שֵׁעָה שָׁעָה

המשך מעמוד הקודם

שבותה השנה לגבי בני החצר שעירובה, ומותר לבני החצר שעירבה לדלות ממנה.

[משנ'ב ס'ק ז]

ובזה הสภาพ בלבד לבד סגי שלא יזכה להליך לרשותה (ח' בר'ו).
7) מבואר בדבריו, שאף על פי שהאיסור הוא שלא ילך הרדי לרשותה בחיבור, עדין צריך שתהיה ניכרת ההפרשה. (ראה מה שכטבן לעיל ס'ק ד').

[משנ'ב ס'ק ט]

לפי שאנו רואים קאלו קונה זו נמקחת וירקת עד הפים וחולקת כל לרשותה לעצמו⁸⁾.

(8) וкорה זו מונילה מדין פ' תקרה יוד וסותם. וככטו התוס' (יעירובין פ, ב ד"ה קורתה) שכפוי ההלכה של פ' תקרה אין חיטרין של בקשות גדיות, והריינו מונילה אף לדעת הסוברים שמחיצה תלולה אינה מתרת. וראה מה שכטבן בוח הגורי קנטיקס (קהלת יעקב יעירובין סי' א).

[משנ'ב שם]

שאין צדלי מלהלך יותר מארקעה טפחין⁹⁾.
9) וטעם הדילוק בין מיחיצה שוצריך היכר בתוך המים, לבין קורה שכן צחר היכר כתוב הא"ר (ס'ק ב) שכדין היכר הוא כדי שלא ידלח מושות חבריו, ובקרה שהוא ארבה טפחים בין כך לאידלה מושות חבריו. עוז כתוב, שבמיחיצה בין שכן פיה יוד וסותם עד למטה צדריך הזכיר בתוך המים, מה שכן כן בפי תקרה שיוד שותם עד למטה אין צדריך היכר.

[ביהיל ד"ה בון]

אפלו אין מימי עמקין עסוקה טפחה¹⁰⁾.

(10) בטעם הדבר שום אסורים זה על זה, כתוב החזירא (או"ח סי' ג) ס' ק' שיכון שהמים מוערבים נחשב הדבר כמו שניזיהם משתמשים בכל הבוד, ונמניאו שכטבן אחד משתמש בחלק הבוד שמעבר למיחיצה ואוטר על חבריו.

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שֵׁעָה

המשך מעמוד 490

עליו. והטעם שלרש"י אסור, מושום ששמירוש על השכן אין בכוון להטפל את הדירה אליו ולהפקעה מהבעלם, אף על פי שהבעליים יינו ממשתמש כלל, וכל שכן כשהוא משתמש.

ג. כשהבעליים והשכן משתמשים לתבן, לרשי הירחו אסור, ולחות' אינו אסור.

ד. כשהבעליים משתמש בתבן והשכן בשלשלו, לרשיי אסור, ולחות' אינו אסור.

ה. כשהבעליים משתמש [שם] גמור בשלשלו והשכן לתבן, לכל הדעתם בעליים.

ו. כשהבעליים משתמש בשלשלו ואף השכן בשלשלו, לכל הדעתם בעליים אוטר.

ז. כשהבעליים יינו משתמש כלל או שימושם לתבן, והשכן איט משמש כלל, לרשי הבעלם אוטר, ולחות' אינו אסור.

ח. כשהו ינו שותפים בדירה ואחד משתמש בחצר או בשאר מקומות הפתוחים לביתם [שינוי בית] דרך פתח, והשני איט משמש כלל או שימושם בשלשלו או לתבן, נונגן להה שתשמשו דרך פתח.

ט. באופן הנ"ל, אם אחד ינו משתמש כלל והשני בשלשלו, לכל הדעתם נונגן להה שימושם בשלשלו.

ואם הבור עומד בחוץ וחציו ברשות הרבים או ברכਮויות הבוד עצמו מוקף מוחיצת עשרה טפחים, כתוב בהגנות מיימוניות (פטיש מהל' שבת אות ב) שמותר למלא מנת לרשותה היחידה, ואין צדריך שם תקין. חז"י כדבריו מוגמא (יעירובין עט, ב), שם מבואר שבר העומד ברשות הרבים ושביבתו חוללה גדור המקפה, אם אותן שבורן שמקעקעת הבור עד החוללה יש עשרה טפחים, אם עומד הבור תוך ארבעה טפחים לרשות היחידה, מותר למלא מנת דרך הלין המצא ברשותה וڌוחה להבטחו לתוכן הדשות [וכן פסק השוו' לעיל סי' שנדר סי' א], וכל שכן שמותר לעשות כן אם הבור נמצא בחוץ וחציו ברשות הרבים.

אם מן הבית מאיר (סי' שנדר סי' א) הבא את דבריו היריב"א (יעירובין צט, ב ד"ה אמר רב הונא) שהקשה, כייד מותר לדלות מבר שברשות הרבים, והרי יכול שיש זכות לרבים שם הריחם אסורים עלו [וכמו בגן הסמוך לשותם הרבים שבמי רשות הרבים משתמשים בו, שאסור לבעל הגג לטלטל מהחצר לאג, כמובואר בשוו' לעיל סי' שאס סי' א]. ותייחס, שלבינו רשות הרבים אסורה לדלות מហבורי אלא אם כן עשו סביבו מוחיצת

גבולה עשרה [שאו יכול לולות מוהבורי ולהניח את הדרי סמוך לבור תוך המיחיצות], וכיון שלא עשו כן, הריהם מטלקים את עצם כל שבותה השנה לגבי מי שחולנו סמוך לבור. ולפי דבריו היריב"א כתוב הבית מאיר (שת), של הדרור לדלות מבר שעומד בדורות הרבים הזה רק באופן שאין בני רשות הרבים יכולים להשתמש בו, אבל אם מותר להם להשתמש בו [שייש מוחיצות סביבון] אסורה לדלות מבר זה להשותם ממשום איסור חמירות. ככלומר, שבבור העומד ברשות הרבים ואין מוחיצה סביבו הבור אין לדון כלפי בעל החצר אלא מHALות הצהאה, וכל שאיין בו איסור חמאתה אין לאסרו ממשום איסור חמירות, והרי אין לשום אדם דורך בז].

ובאופן שהبور נמצא בין חצר שעירבה לבין חצר של אורה, כתוב בשווית תשרות שי (וח' סי' תנוט) [על פי דבריו היריב"א היניל שבני החצר שלא עירבה סילקו את עצם מלדות מהבור בכל

ס' צד ס'ק א) שגם לדעת רשיי אין בעלי החורבה אסורים עליהם, משום שלענין דירה אינן תלו בקנון ממן אלא בהשתמשות בדירות, וכשתהמשים של בני הבתים קבוע ותשמשם של בעלי החורבה עראי, נחשב כמו שתהמשם של בני הבית בנהנת ובבעל החורבה בקשה שנונגים את המוקם למי שתהמשו בנהנת.

והאריך החזו"א (שם סי' קב ס'ק יא) באופנים שונים של דירה לא בעלים מתי אסורה או אסורת, והוא הרבים הוו. שמכסום שיש לאחד בה שימוש של דירת חצר ובן שהרשות פרוחה לቤתו, ולהבירות הוא שמיושר גורע מעד עצם השימוש שאיינו ממשם תמיישי דירה, בגין לאחסן עצם, או מעד צורת השימוש שהוא יותר קשה מאשר רדאשן, בגין שימושם על ידי שלשל לו וויקה, הרי הדרה נחשבת רשות של זה המשמשה בה בדירות של חצר, וחבירו יינו אסור עליה את המוקם. נופרט את המקרים:

א. כשהבעליים ינו משתמשים בדירה, או שימושם לשם לעצום או תבן [שאייט שימוש של דירת חצר], או בשלשלו או בירוקה [שזה הוא שימוש קשין], ויש שכן שביתו פתוח לדירה ומשמש שם בחתה, גם לרש"י אין הבעלם אוטר את הדירה, וכן' [וראה בחזרה ירד סי' קס' ס'ק ו מה נכל בשימוש חצר].

ב. כשהבעליים ינו משמשם כלל והשכן משמשם לשם לעצם ותבן או בshell של שזמיוש חצר].

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שְׁעֵו שְׁעֵו

ביאורים ומוסיפים

וחצר בינהן, ורק בני עליה אחת עשו גומה בחצר

[משנ"ב ס"ק א]
סֻמּוּךְ לְהַגְּדָר עַלְיָתָה⁽²⁾.

2) פירוש, שמה שהתרו לבני העליה לשפר מים לגומה, הוא דוקן שהגומה סמכה לעליה ואינה רוחקה ממנה, וכי שבתאар בשוע לעיל (ס"י שם ב'ה'ל ד'ה ואחת. נאינו דומה למה שבתאар בשוע לעיל (ס"י שם ס'א) שאין הベル היכן עשו את הגומה בחצר).

[משנ"ב ס"ק ג]
אֲפָלוּ הוּא נִגְּפָא לְהַקְּרָא⁽³⁾.

3) פירוש, לאחר שעירבו כולם יחד, מותר לבני שתי העליות לשפר מיםיהם לתוך גומה אחת שבחצר, אף שהגומה סמכה רק לעליה אחת, שכן שעירבו יחד, מותר להם להוציאו מים שבתו בדירות לחצר.

[שמע"צ ס"ק ב]

וְתַשְׁעַם לְזַה עַזְן בְּקִיפָּן שָׂנו בְּמִשְׁגָּנָה בְּחֻזָּה עַזְיָקָעַן ח'.

4) שם כתוב, שמי שעשה בחצרו גומה שהיא מוחזקת סattiים מים, יכול לשפר להוכחה כל מה שירצה, משום שחכמים תיקנו לעשות גומה מסוימת היכר שלא יוציא להדייא לרשות הרבים, וכיון שעשה היכר יכול לשפר שם כמה שירצה, אף שבודאי המים יצאו לחוץ. והוא הדין באן בשנייהם עירבו יחד והשווים כאחד, מותר להם לשפר כמה שירצו, שכן שיש להם גומה בחצרם לא ישפטו ישירות לרשות הרבים.

[משנ"ב ס"ק ד]

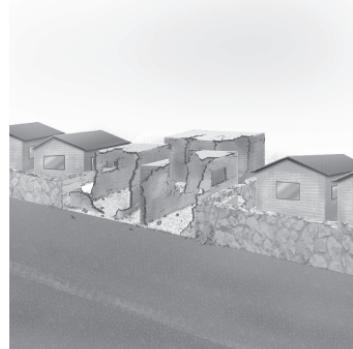
וְמִירִי בְּשִׁישָׁ מִנוּפָת לְפָנֵי כָל עַלְיָה וְעַלְיָה⁽⁵⁾.

5) להבנת הענין יש לזכור, ששנינו במשמעות ('ירובין פ, א) שרך אלו שעשו גומה מותרים. ונאמר על כך בגמרא (שם פט, א): "אמור רבא, לא שנו אלא שלא עירבו, אבל עירבו מותרין. וכי לא עירבו מאי טעמא לא. אמר רב אשיה, גזירה דלמא אתו לאפקי מומאי בתיים להתמס". ומובואר גם כשלא עריבו, מ"מ לבני העליה שעשו את הגומה מותר לשפר את מיםיהם לחצר. והטור והשוע המשך במילואים עמוד 29

[משנ"ב ס"ק כא]

ו מגעת שתי ראותה לשני החזרות⁽²²⁾.

22) כוה

[משנ"ב ס"ק כב]

המוציא משרותו לרשות השפטין שלא עבר עפדרו⁽²³⁾.

23) והחו"א הקשה (או"ח סי' צו ס"ק ח), שלא חל שם חפץ על הצעאה עד שתצא מהגופו, ואם כן הצעאה אינה נחשבת ככלים שבתו בית, וכל שלא שבת בית אין אסור להוציאו מחצר לחצר, ונשאר בצע"ג.

סִימָן שְׁעֵו

דין שתி עליות זו בוגר זו הפתוחות לחצר

[ש"ע ס"א]
שתי עליות⁽¹⁾.

1) הקדמה

פסק השוע לעיל (ס"ר שנו ס"א ובמשנ"ב שם ס"ק א), שמי שיש לו החר שגודלה ד' על ד' אמות, מותר לו לשפר את מימייו לחצר זו, אף אם המים יוצאים לאחר מכן מהחצר לרשות הרבים, כיון שאין מחשבתו לך. אבל אם החר קתנה מ"ד על ד' אמות, אסור לשפר בה את מימייו. ועם הווילוק, כיון ששיעירו חז"ל שבচצר שגודלה ד' אמות על ד' אמות נבלעות סattiים מים שהוא כמות המים הנוצרת לשימוש אדם למים נגלי לטנק את קרע החצר, ולכן אין לחוש שماء ישפר את מימייו להדייא לרשות הרבים. אבל אם אין בחצר ד' אמות, יש לחוש שישפר מים מרשות היחיד לרשות הרבים, כיון שאין רוחה לטנק את חיזרו.

ומ"מ, אם עשה בחצר גומה שמחזקת סattiים מים מותר לשפר שם, כיון שהמים נשפכים לגומה ואינם מטנפים את החצר, ולכן אין לחוש שماء ישפר לרשות הרבים, וגם אם לבסוף יצאו המים מכוחו לרשות הרבים הרי זה מותר, כיון שאין מחשבתו לך. בסימן זה מתבאר מיה הדין באוף שיש בחצר שת夷 עליות ובכל עלייה היו כמה דורותם] שפותחות כל אחת למופסת

חלכות שבת סימן שעו שעו

(כא) בנגד הפטיטים כשלשה בראשי קגןן, כל אחד מטר בחרבה שאצלו, (ה) יורה שלישיית הקרובה לשתי הקחרות (כב) אסנה לסתינה: ד בית הכסא שבין שני בתים ולא ערכו יחד, (כג) רשותם שולטת בו (ט) ואסורים (כד) (ועין לעיל טיקון שנה):

שען דין עליות זו ב נגד זו הפתוחות לחצר, וכו' סעיף אחד:

A אישתי עלויות הפטיתות לחצר זו ב נגד זו, (א) עשרה גמא בחצר (ב) קרי לשפה בחצר שאין בה ארבע אמות מימיה והשניה לא עשתה, אם ערכו יחד, שתייהן מטרות (ג) לשפה מימיןו, ואם לא ערכו יחד (ד) וקהחת ערקה לעצמה והשניה לא ערקה כלל, זו שלא ערקה (ה) אסורה (ו) ושערבה מעתה, יוכלבד (ז) שלא לפ██פֶק להדריא בעמא, אלא תספוק בעלה וهم יורדים לגמא*) הגה (ח) דכך בחצר שאניה מערכת שמי (ט). והוא הדין קחצר יומר מארבע אמות (ט) דשתיהם מטרים בכדי האג� (י) ואין צריכים לגמא (כ):

באר היבט

סעיף ב: (ה) וחתשית. עין טיה מה שפה בזיהו: (ט) ואסורים. קניין לכתחלה; וכדי עד, דיליך בבוד הבריות: (ט) עשרה גמא. עין מה שבחב על זה חשי' בזיה:

באור הילכה

* ואחת עשרה גמא וכו'. הנה בבבורי יוסוף העממי פרוש המtopic על סוגיה זו (ז), ויש עוד לר' לוי' פ"ט במתוך הפטיתים קבור כל רשותה לרשותם של גנים ורדרה זו דרכם בסגן ההלויין, אך כי רשותה לרשותם של גנים לרשותם של גנים והויסיא, ותבו בשן במתוך יוסוף העממי במתוך הפטיטים: * וקהחת ערקה לעצמה והשניה לא ערקה. לפי מה שציר לפ██פֶק מחתמת דקהמת לא עשרה גמא, וזה דה קדרין אפללו בעשניהם ערבות כל אקי לר' יוסוף, והשניה בעשניהם גמא מטרות ווותה של עשרה גמא אסורה (* אוורורו נסרים זה על זה. ואך-על-גב דשתים הפטיטים חלקון על-ידי שלשול ואסורים זה על זה. ואין צריכים לגמא. עין מה שבחב על פנותו, וגאלין טיקון שנ: * ואין צריכים לגמא.)

ב מקום שאין לו תפקידו גמור שייאנו אסור מושם פרוץ [רש']:
D (כג) רשות שגיהם שולטת בו. עין לעיל טיהו כבזיה הפטית במשנה טעה מונה בפתחה רשותה קחירה מושב ביתה הה מינחו לחצר כל מטר למטרת קחירה נופלת שם קיה של שניהם, וכן אסורה, (ט) דמושיא מושותה לרשותה השפטין של ערב עפודו^(ז), אכל אם מוקם המושב קיה שיש בזיהו טיקון שנה. דשם מבאר בהז' הפטיט ודרים, וגם דאמ שכח ולא עבר, כדי עד מטור לפנותו, וזרול בבוד הבריות:

A (א) ואחת עשרה גמא וכו'. ספק (ט) לה גדר עילתו^(ז): (ב) קרי לשפה בחצר שאין בה גמא לה, ובבב' בסטון שנ עיפוי, אין בסוף נסעף בהז' מה שבחב עימיון. ב (ט) תוד הגדא להידיא^(ז): (ד) וקהחת ערקה וכז. ואחתה עשרה גמא עם כל שערתה הגדא עם כל שערתת מדרם עצלה בצלחת, (ז) ומניין בשיש מפתחת (ז) לפקין כל צלחה ועליה, וגונסן הפל להמרפתת דרכ' פחח קלחלה מהנה יוסדין לחצר: (ה) אסורה. אפללו (ז) אם עשרה גמא גאנן וקצל-שאן לפ' מה דאיini נטפבר בשלוא עשרה גמא, ולא קביע שאסורה להוציאו הכללי הגדא עד גפעת הצר או להוציאו לסתפרקת, דה לא ערקה. אלה אפללו לשפה בכלה, שילך הרים ממעצמו למפרשת ומשם יור למשה בסגן אסורה, ריחישין שמא ייחסו על קקלול בינו טעה מופיע הפטיט, ויטטל הפל שוער השוכני, ונטול הפל שערתת להז' ואלא היא משפטת לכל דרבן קלילה ולא ערכו בזיהום: (1) ושורבה מתקנת. ובכלד שערתה גמא, ובב' אל, אכל בלא גמא, ואלא אסורה לשפה בפתחה זו למפרשת שידרו הרים לחצר, וכן נדי. גרדיו מהצער לשוריה הרטבים, ובב' בסטון שנ. ואפללו אם תקורתה עשרה גמא וথמים יורדו מהצער לאוותה גמא, גס-ין אסורה, דמי-ון גרדו מהצער להרשותה הרטבים, בזיהו הילכו לגמא. בזיהו שהמא רחותקה מפהנה, ריאזא כל' הפטית עם השופקן לחצר קרי לשפה שיחס לסתפרקת כלצער שלא טעה מהשופקן דרכ' הילכו לגמא. דה לא ערכו נידר זכר שפה בפתחה רשותה מהצער לא ערכו בזיהו בחצר וכו'. רוזה לומר, אף-על-גב דהצער שפה בפתחה רשותה גמא, ולא כו'ין טינען טירינע זכר לא שפה בפתחה רשותה זר' בזיהו. ר' מאיר שערו אבע אמרות, בזערו שורא שואה ראיי שיקלע הערים במקומו ולא תקקלק לחצר: (ט) ואין

שער האין

(ט) והוא הדין נשיה סמוכה לנו בפקחות מרעעה טחים: (כ) מגן-אברקם: (כ) מגן-אברקם טחים בפעיע'קן ט, דקה כלא איני ליגנון בירת-הפטיט את שני הפטיטים, ולא אדרין לה, כמו שבחב בחורשי רב עקיבא אב' שם דה-גאנ' אברקם לא צריך לסכחו אלי מושם דרב' רכיני-משה גונר גם בירת-הפטיט אב' הפטיטים, וען פירושה: (ג) אין חילש שעיליני שפכית שניים יירבו מושם לא גע און אמת שפטקנות רועה, ומובק הנטב' א' שפין בתוכב הפטיטים. דה לא ערכו נידר זכר לשפה בפתחה עיריקן^(ז): (ט) דאי לא געה מרפתת כל טמים, שהו שעור שופקן לאחד ערכו כל' גס-ין פטר אוריה גרונה פטני^(ז): (ט) ב' ח' וקגן-אברקם ועוד הרפה אברקונים: (ט) ב' ח' וקגן-אברקם. לפני הערית, אפללו אם שפין לא ערכו כל' גס-ין פטר אוריה גרונה פטני^(ז): (ט) ב' ח' וקגן-אברקם. ובאמת גשה מאוד לפני זה לשון השלטונו-עריך, לפחות השרפה הסנה לא עשרה גמא, אפללו עשרה אסורה; והט' ז' קתב ש' יש איזה קבב שטונוט ספר קדרבי קטו' ולשון-עריך זריך לומר יס' אמת עשרה גמא ודרה עשרה גמא וכז. ואעפ' זה עשרה גמא נראת לענית דעתינו שפניהם אצת, וכליך לומר יס' אמת עשרה גמא ודרה עשרה גמא וכז. ואעפ' זה עשרה גמא נראת לענית דעתינו שפניהם אצת, וכליך לומר יס' אמת עשרה גמא ודרה עשרה גמא וכז.